

Klukům vstup zakázán

1. Domluva
2. Velká lípa
3. Kluci, nevstupovat!
4. Otravný bratr a jeho kamarád
5. Večírek
6. Vanilková zmrzlina
7. Klárka

„Dvatisíctřístapadesátjedna,“ řekla jsem, když mně paní učitelka vyvolala. Matika mi vždy šla, ale čeština a dějepis, to byla hrůza. Byl čas k obědu, když tu náhle „crcrcr crcrcr“. Vyděsila jsem se, ale pak jsem si uvědomila, že to je můj mobil. Volala mi moje nejlepší kamarádka Terežka, která je o trochu starší než já.

„Ahoj, co se děje?“

„Proč by se mělo něco dít?“

„Takže se nic neděje?“

„Copak jsem řekla, že se nic neděje? Mohla bys jít dnes odpoledne ke mně? Budeme připravovat večírek.“

„Jasně. A kdo na něm bude?“

„Já, ty, Petra, Kim a Markéta.“

„Jo, tak teda půjdu. Ahoj“

Sklapla jsem mobil a šla domů odložit si aktovku. Hned, jak jsem odemkla, vyvalila se na mne oblaka páry. Divila jsem se, ale pak jsem vešla a uviděla sporák a na něm vřící vodu, která bublala a chrlila páru. „Ach jo, máma určitě zase šla do práce a zapomněla vypnout sporák,“ říkala jsem si. Odložila jsem aktovku, vypnula sporák a napsala si úlohy. Potom jsem se vydala na návštěvu.

Můj a Terežčin pokoj spojovala velikánská lípa. Když jsem chtěla, mohla jsem po ní přelézt přímo k Terežce. I dnes jsem zvolila tuto cestu. Zaťukala jsem na okno a Terežka mi otevřela.

„Myslela jsem, že půjdeš spodem,“ řekla Terežka.

„Tudy je to kratší,“ odpověděla jsem. „A vůbec, co to děláš?“ zeptala jsem se.

„Ceduli,“ odpověděla mi kamarádka.

KLUKŮM VSTUP ZAKÁZÁN, četla jsem.

„Viš, on je tady můj bratr,“ vysvětlovala Terka.

„Jo, to bude lepší, než aby nás otravoval. A kde jsou holky?“ zajímala jsem se.

„Dole. Markéta tu ještě není. Kim je na záchodě a Petra šla najít nějaká CD,“ zazněla odpověď.

Vyšla jsem z pokoje a narazila přímo do Petry. Dvě cédéčka spadla na zem. „Dávej pozor!“ řekla Petra místo pozdravu. „Ahoj Petro!“ odpověděla jsem jí.

Otevřela jsem dveře a dovnitř vešla Markéta. Za zvuku splachování se současně ze záchodu vynořila Kim.

„Ahojky, nesu nějaké balónky,“ volala vesele Kim.

„To je super! Jdu ještě pověsit na dveře tu ceduli,“ odpověděla Terka.

„Já pověším balónky,“ řekla Kim. „Večírek může začít!“

V tu chvíli se rozlétly dveře a dovnitř vletěl Terezčín bratr Tomáš. „Co to tady vyvádíte?!“ „Pořádáme večírek,“ řekla jsem. „To jsi neměla říkat!“ křikla na mě Tereška. „Takhle máme po večírku,“ hořekovala Terka. „Jdi pryč a už se mi tady neobjevuj, Tomáši!“

V tu chvíli zazvonil zvonek a Tomáš běžel otevřít. „Ahoj“, ozvalo se ze zdola. Terka vypadala, jakoby spadla z višně. Bylo na ní vidět, že ten hlas velice dobře zná. „Ondráš! Pane bože, Ondráš je ten nejhorší kluk, kterého jsem kdy poznala! Ze všeho má jen legraci. Pokazí každou zábavu!“ Ale to už Ondra vcházel do dveří.

„Nazdar holky, co to děláte?“ zeptal se.

„Pořádáme večírek,“ řekla jsem.

„Super, tak my se k vám přidáme!“ odpověděl.

„Tak to teda ne! Tohle je dívčí večírek a ne klučičí!“

„Vy holky jste hrozný. Vy nikdy nikoho nepozvete na svoje akce.“

„No a co! Vy taky nikoho nezvete a vůbec, tohle je Terezčín pokoj, vy tady nemáte co dělat a navíc jestli umíte číst, tak je na dveřích cedule - KLUKŮM VSTUP ZAKÁZÁN!“

Kluci se ještě chvíli vnucovali, ale potom si šli hrát s legem. Večírek začal s malým zpožděním, ale nakonec se vydařil. Užily jsme si tancování, maškaření do šatů Terčiny maminky, holčičího povídání a taky trochu mlsání. K tomuhle jsme opravdu kluky nepotřebovaly. Kdyby tam byli s námi, nebylo by to ono. Ještěže Terka tu ceduli napsala!

Domů jsem tentokrát nešla po lípě, ale pěkně po schodech. Chtěla jsem si totiž ještě v klidu dolízat vanilkovou zmrzlinu. „Ahoj, jak se jmenuješ?“ ozval se za mnou milý dívčí hlas. Otočila jsem se a uviděla asi desetiletou holčičku.

„Já se jmenuji Bára a ty?“

„Já jsem Klára. Budeme kamarádky?“

„Jasně.“ Odpověděla jsem.

„Do jaké chodíš školy?“

„Támhle,“ a ukázala jsem Klárce za záda. „To je super, já tam budu od pololetí chodit taky. A do jaké chodíš třídy?“

„Do čtvrté A. A ty?“

„Já taky do čtvrté, ale nevím jestli do áčka“

„To nevádí, budeme se každý den scházet tady, jo?“

„Jo, tak ahojky a nezapomeň zítra tady!“

Večírek byl opravdu vydařený. Nakonec mi ještě přinesl novou kamarádku!